

*„Hlavním cílem udělování filmových cen César je zviditelnění nejlepších francouzských filmů.“
Skutečně?*

Rozhovor s Alainem de Benoist pro francouzské stránky Boulevard Voltaire vedl Nicolas Gauthier

„Rase-která-neexistuje se musí pomoci odstraněním těch, kteří nemají právo existovat. Jelikož žijeme v orwellovské společnosti, usuzuji z těchto vyhlášení, že dnešní propagace ‚rozmanitostí‘ ve skutečnosti usiluje o její zničení.“

Nicolas Gauthier: Přestože nás systémová média masírují ‚rozmanitostí,‘ stačí se podívat na situaci jen trochu z odstupu, aby si člověk uvědomil, že vládne uniformita. Považujete to za paradox?

Alain de Benoist: Termín „diverzita/rozmanitost“ (ve významu „původu“) se začal masivně šířit kolem roku 2007 jako z USA zavedený trend a začal pokrývat významovou oblast, kterou jsme dříve nazývali „viditelnými menšinami.“ Když tak například slyšíme, že 41. ceny César posvětily „rozmanitost,“ znamená to, že se ocenění dostalo menšinám (pokud se ovšem nedopustily nějakého nekonformního počinu – proto byl ostatně vynikající film **Jacques Audiarda Dheepan** zcela ignorován) na úkor většiny. V tomtéž duchu mohla nová ředitelka Francouzské televize Delphine Ernotte před několika měsíci prohlásit, že „dnes máme televizi plnou bělochů starších padesáti let – a to se musí změnit.“ Jinými slovy se „rase-která-neexistuje“ musí pomoci odstraněním těch, kteří nemají právo existovat. Jelikož žijeme v orwellovské společnosti, usuzuji z těchto vyhlášení, že dnešní propagace „rozmanitostí“ ve skutečnosti usiluje o její zničení.

Další metodou pak je vytvoření falešného zdání plurality a svobody volby. Znovu se zamysleme nad příkladem televize: máme stále širší volbu, protože máme k dispozici stále více kanálů – jelikož ale všechny říkají v podstatě totéž, skutečná volba se rovná v podstatě nule. Totéž bychom mohli říci i o politických stranách. Většina z nich říká odlišnými slovy totéž – totiž že žijeme v jediné možné společnosti. Stojíme tak před „volbou“ mezi liberalismem pravice a liberalismem levice, podobně „zásadní volbou“ jako jsou ty mezi *L'Express* a *Le Point*, ropnými koncerny **Total** a **Esso** nebo **Pepsi** a **Coca Colou**.

Tato standardizace životního stylu je neoddelitelnou součástí expanze globálního trhu a projevem základního impulzu peněžního systému donekonečna usilovat o další akumulaci kapitálu. Jedinou přípustnou rozmanitostí pak zůstává ta spočívající na základě konkrétní uniformity a abstraktní univerzality. Z celé společnosti se stává stroj na masovou výrobu stejnosti.

NG: A co rozmanitost kulturní?

AdB: Kulturní rozmanitost znamená střetávání se s odlišnými kulturami. Už po dvě tisíciletí se nás ale všechny univerzalistické doktríny snaží přesvědčit, že všichni lidé jsou v zásadě stejní.

Od sekularizace v 18. století usilují zastánci těchto názorů o zarovnání toho, co Max Weber nazval „polyteismem hodnot“, o odstranění hranic a v posledku o světovou vládu. Pracují s představou člověka odtrženého od půdy, odpoutaného od jakékoliv příslušnosti a kořenů, který se řídí pouze abstraktními odkazy (lidská práva) a neosobními společenskými mechanismy (právní styk a obchodní transakce). Řídící ideou se stala nezbytnost zničení kultur a národů – tedy rozmanitosti – vyzvednutím obecné hybridizace a „míšení“ coby normativních ideálů masivního systému standardizace. Tento odpor k odlišnostem evokuje „monoteismus,“ o němž mluví Nietzsche.

Claude Lévi-Strauss, pro něhož civilizace znamenala „koexistenci kultur, které si navzájem nabízejí maximum rozmanitosti,“ už v roce 1955 v *Tristes Tropiques* (Smutné tropy, 1955) řekl, že „lidstvo směřuje k monokultuře; připravuje se masově produkovat civilizaci – jako řepu.“ A tak jsme se tedy ocitli v éře, kdy je každá kultura odmítající se zařadit do vládnoucího modelu pravidelně označována za „archaickou,“ pohoršující nebo nebezpečnou.

BV: Kromě lidských záležitostí se ale musíme zabývat i biodiverzitou, tedy rozmanitostí živých tvorů. Ani tady ale vývoj nebudí přílišný optimismus.

AdB: Během 3,8 miliard let došlo na Zemi k pěti etapám masivního vymírání všech forem života. Při tom posledním, před 65 miliony let v třetihorní křídě, zmizelo skoro 80% druhů oné epochy (včetně slavných dinosaurů). K obnově biodiverzity po takovém masovém vymírání je třeba mnoha milionů let. Podle názorů všech expertů se dnes nacházíme v šestém období hromadného vymírání živých organismů.

Lidská činnost tempo tohoto vymírání neustále urychluje, podle některých odhadů až na stonásobek přirozené rychlosti. Větší, divoce žijící zvířata jsou masakrována, stabilní systémy ničeny a biotopy mnoha druhů znehodnocovány – o zbytek se postará nadměrná těžba, produktivismus a odlesňování. Už dnes je vyhnutím ohroženo 41% obojživelníků, 26% savců a 13% ptáků. Současným tempem zmizí ze světa každoročně desítky tisíc druhů. Do konce století vyhladíme více než polovinu živočišných a rostlinných druhů na Zemi a následně dospějeme ke kritické hranici 75% všech druhů, kde už se dá mluvit o masovém vymírání. Pocítíme také následky: druhy totiž nežijí vedle sebe, ale ve vzájemném působení mezi sebou navzájem i se svým okolím, takže existuje systémové spojení mezi ekosystémy a biosférou. Náš život tedy závisí na biodiverzitě a jejím ničením ohrožujeme sami sebe.

Rozhovor s Alainem de Benoist *Diversité? Le choix entre libéralisme de droite et libéralisme de gauche, Pepsi ou Coca* vyšel na stránkách Boulevard Voltaire 1. března 2016. Anglicky vyšel na webu RightOn 19. března 2016. Překlad Eugène Montsalvat.